

ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΕΙΟΝ ΣΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟΝ

- Η Αγία και Μεγάλη εν Κρήτη Σύνοδος της αδιαίρετου και ενιαίας Ορθοδόξου Εκκλησίας είναι μεμαρτυρημένη ιστορική πραγματικότητα και καταγεγραμμένο εκκλησιαστικό ιστορικό γεγονός με πανορθόδοξες και παγκριστιανικές διαστάσεις.
- Κριτήριο για τον «χαρακτήρα» και την «ταυτότητα» της εν Κρήτη Συνόδου ως «Αγίας και Μεγάλης» δεν είναι οι «οικεία βουλήσει» ή ένεκα «άλλων σκοπιμοτήτων και βλέψεων» τοπικές Ορθόδοξες Εκκλησίες οι οποίες αδικαιολογήτως απείχαν, αλλά εκείνες που αποδέχθηκαν την κλήση του Παρακλήτου της Αληθείας και μετέσχον του μυστηρίου της εν Συνόδου Πεντηκοστής.
- Η συνεχής επίκληση της «Ομοφωνίας» δεν αποτελεί ούτε καν ικανή πρόφαση και δικαιολογία να αποκρύψει ως «προσωπείον» τα αληθή αίτια της αποχής ενίων, ενώ αυτή η ίδια η αρχή της ομοφωνίας υπήρξε το «εύχρηστο εργαλείο» επι δεκαετίες όχι απλώς για να αναβληθεί αλλά οριστικώς να ματαιωθεί η σύγκληση της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου της Ορθοδοξίας για την εξυπηρέτηση ιδιοτελών εθνοφυλετικών συνδρόμων και ενός αντιεκκλησιολογικού παποκαισαρικού ηγεμονισμού και ιμπεριαλισμού.

Με συνοχή και συστολή αποτολμούμε να χρησιμοποιήσουμε ή ορθότερα να δανειστούμε ως τίτλο του παρόντος κειμένου τον παρόμοιο τίτλο μιας πρωτοποριακής και εμπνευσμένης θεολογικής μελέτης του μεγάλου Θεολόγου - και δη Εκκλησιολόγου και Ακαδημαϊκού- Μητροπολίτου Γέροντος Περγάμου Ιωάννου (Ζηζιούλα), η οποία περιλαμβάνεται στον συλλογικό, αφιερωματικό-τιμητικό τόμο: «Χαριστήρια εις Τιμήν του Μητροπολίτου Γέροντος Χαλκηδόνος Μελίτωνος». Και γιατί να γίνει χρήση αυτού του τίτλου για το παρόν κείμενο;

Η απάντηση είναι λιτή και απλή. Διότι η Αγία και Μεγάλη εν Κρήτη Σύνοδος της Ορθοδόξου Εκκλησίας, η οποία είναι πλέον μεμαρτυρημένη ιστορική πραγματικότητα και καταγεγραμμένο εκκλησιαστικό γεγονός με πανορθόδοξες και παγχριστιανικές διαστάσεις συνέβαλε ώστε να καταπέσουν πολλά προσώπια και να αποκαλυφθούν τα αληθή πρόσωπα ενίων προσυνοδικώς, κατά τις εργασίες της Συνόδου και, τώρα, μετασυνοδικώς. Και μόνο αυτό καθ' εαυτό το γεγονός της συγκλήσεως της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου υπήρξε αληθής αποκάλυψη των επι πολλές δεκαετίες κρυφίων και ανομολόγητων ενδόμυχων σκοπιμοτήτων, βλέψεων, προφάσεων, ψευδοδικαιολογιών, αφιλαδέλφων συμπεριφορών, υπονομεύσεων και ανατροπών του πανορθόδοξου αυτού οράματος. Όντως τα προσώπια κατέπεσαν...

Ο αοίδιμος Οικουμενικός Πατριάρχης Αθηναγόρας Α' (1948-1972) ο μεγαλόπνοος και οραματιστής, όταν οι γραφίδες έκριναν και ζηλωτικώς κατέκριναν τις πανορθόδοξες και παγχριστιανικές πρωτοβουλίες και ρηζικέλευθες τομές του, εσυνήθιζε να λέγει ακλονήτως και αμεταθέτως ότι: **«Η Εκκλησία πορεύεται».**

Τούτο απέδειξε και ο νυν Παναγιώτατος Οικουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαίος Α' ο «Ένοποιός των Πανορθόδοξων», ο οποίος ενσάρκωσε την Πανορθόδοξη Ενότητα και πραγματοποίησε το όραμα της συγκλήσεως της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου της Ορθοδόξου Εκκλησίας χωρίς να υποκύψει στους αποκάλυπτους και ωμούς «εκβιασμούς» ενίων, οι οποίοι δεν εκόπτοντο για την «κανονικότητα», την «ομοφωνία» και την «ενότητα» της Ορθοδόξου Εκκλησίας, προτείνοντες μάλιστα ως σωτήρια λύση την αναβολή της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου, αλλά σκοπίμως και με πολλαπλά προσώπια εστόχευσαν στην απόλυτη ματαίωση αυτής ένεκα άκρως ιδιοτελών αντιεκκλησιολογικών, εθνοφυλετικών συνδρόμων και ματαιοδόξων παποκαισαρικών ηγεμονικών βλέψεων, όλως ξένων και αλλοτρίων προς το «είναι» και την «ταυτότητα» της Ορθοδόξου Εκκλησίας.

Η «Πέμπτη φάλαγγα» με τους πάντοτε «προθύμους δορυφόρους» απεκάλυψε κατά τις προσυνοδικές ημέρες το αληθές πρόσωπο αυτής, όταν κατέπεσε το «προσωπείον» και πλέον ούτε «φύλλον συκής» έμεινε να καλύψει την «γύμνια» των εν προφάσεσιν όντων και αλλότρια προς το συμφέρον της Ορθοδοξίας διακονούντων συστηματικώς και μεθοδικώς. Κατέπεσαν λοιπόν παταγωδώς τα προσυνοδικά προσώπια και αναμένεται

μετασυνοδικώς η πτώση και άλλων προσωπειών για να αποκαλυφθεί «γυμνή η αλήθεια». Η πραγματικότητα της ζωής και μάλιστα η ίδια η εν Χριστώ ζωή της Εκκλησίας αποδεικνύει ότι η Αγία και Μεγάλη εν Κρήτη Σύνοδος της Ορθοδοξίας παραμένει και προσυνοδικώς και μετασυνοδικώς ο «αψευδής καθρέπτης» στον οποίο αντικατοπτρίζεται το αληθές πρόσωπο πάντων...

Όντως προφητική η του αιιδίμου Μεγάλου Πατριάρχου Αθηναγόρου ρήση ότι: «Η Εκκλησία πορεύεται» και «πλην Λακεδαιμονίων». Παρήλθαν 114 συναπτά έτη από την κατά το έτος 1902 εξαπολυθείσα κομβικής σημασίας Εγκύκλιο του αιιδίμου Μεγάλου Οικουμενικού Πατριάρχου Ιωακείμ Γ' (†1912), η οποία έθετε επί τάπητος το φλέγον και οντολογικής - υπαρξιακής- σημασίας ζήτημα της Πανορθόξου Ενότητας και έκτοτε δώδεκα Οικουμενικοί Πατριάρχες μέχρι και τον νυν Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαίου τον Α' διακόνησαν με αυτοθυσιαστική και εν Χριστώ κενωτική αυταπάρνηση την πολυπόθητη και περιπόθητη Ενότητα της αδιαιρέτου Εκκλησίας. Παρήλθαν επίσης 65 συναπτά έτη από την κατά το έτος 1951 εξαπολυθείσα υπό του αιιδίμου οραματιστού Πατριάρχου Αθηναγόρου Α' Πατριαρχική Εγκύκλιο δια της οποίας επρότεινε την επανακατάρτιση του καταλόγου των θεμάτων προς συζήτηση στην μέλλουσα να συνέλθει Αγία και Μεγάλη Σύνοδος της Ορθοδόξου Εκκλησίας, η οποία συνεκλήθη μόλις το έτος 2016. Διερωτάται λοιπόν κάθε εχέφρων και υγιώς σκεπτόμενος άνθρωπος ποίοι υπήρξαν άραγε οι φέροντες τα ποικιλόμορφα «προσωπεία» και ενεργήσαντες υπονομευτικώς επι τόσες δεκαετίες, ως και κατά τις προσυνοδικές ημέρες του 2016, προκειμένου το όραμα τόσων γενεών για την σύγκληση της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου της Ορθοδόξου Εκκλησίας να παραμείνει «νεκρό γράμμα επί χάρτου»;

Αυτό καθ' εαυτό το γεγονός της Συγκλήσεως της Αγίας και Μεγάλης εν Κρήτη Συνόδου της Ορθοδόξου Εκκλησίας προκάλεσε «σεισμόν μέγα» και «οι ετοιμόρροποι κατέρρευσαν», επειδή ακριβώς κατέπεσαν τα προσωπεία και απεκαλύφθησαν τα αληθή πρόσωπα αυτών. Ακόμη κι αν όλα ήταν άριστα προετοιμασμένα, οι την απατηλή φενάκη και το «εύθραυστον προσωπείον» των προφάσεων φέροντες, θα ανεκάλυπταν «νέα προσκόμματα ατελειών» και θα ύψωναν νέα τείχη και κωλύματα για να ενταφιασθεί το ευλογημένο τούτο όραμα και να ματαιωθεί η Αγία και Μεγάλη Σύνοδος, ώστε με «σαθρούς δικολαβισμούς» να απαιτήσουν ως «ικανοί» και «απέχοντες» και «καθαροί» της αποτυχίας, να αποτολμήσουν οι ίδιοι εκ νέου το εγχείρημα.

Ο Πανορθόδοξος και όχι μόνον κόσμος εβίωσε «μεγαλοπρεπώς» τα προσυνοδικά «προσωπεία και πρόσωπα», ενώ τώρα ήλθε η ώρα των - ούτως ή άλλως αναμενομένων- μετασυνοδικών «εφυμνίων», αρχής γενομένης και κατ' ακριβή χρονολογική σειρά, με την ανακοίνωση της Αγίας και Ιεράς Συνόδου της εν Αντιοχεία Εκκλησίας, η οποία, όπως και προσυνοδικώς -ουδόλως μάλιστα τυχαία- ως «προδρομικός ψυχοπομπός»

και των λοιπών ανακοινώσεων των τοπικών Ορθοδόξων Εκκλησιών, οι οποίες εδήλωσαν στο όνομα της «ομοφωνίας» ότι θα απέχουν των εργασιών της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου (π.χ. Ρωσίας), έρχεται να επιτελέσει την απαρχή ενός ακόμη διακονήματος «εκδουλεύσεως», ήτοι να υποβιβάζει χωρίς να έχει απολύτως κανένα δικαίωμα την Αγία και Μεγάλη Σύνοδο σε «προκαταρκτική συνέλευση της Πανορθόδοξου Μεγάλης Συνόδου» και φυσικά έπονται και οι κρυπτόμενοι «ιθύνοντες νόες» της ιδέας και επιχειρηματολογίας αυτής. Η κεκαλυμμένη και προμελετημένη μεθοδικά στόχευση να αμφισβητηθεί το προνόμιο αιώνων του «Πρώτου» της Ορθοδοξίας, ήτοι του εκάστοτε Οικουμενικού Πατριάρχου, να συγκαλεί Πανορθόδοξες ή Μεγάλες Συνόδους της Ορθοδοξίας απεκαλύφθη και απεκρούσθη «εφάπαξ και διαπαντός». Ανηρέθη στην πράξη το ανίερο τόλμημα να μετακινηθούν «όρια α έθεντο οι Πατέρες».

Αφού τώρα κατέπεσε το «εύθραυστον προσωπίον» των πρωτεργατών «συν τοις δορυφόροις αυτών» για τις χρόνιες αναβολές και προστριβές, το οποίο «αποδοτικώς» επι δεκαετίες εθεράπευσε τον σκοπό τούτο πίσω από την ακόμη μεγαλύτερη πρόφαση περί «ομοφωνίας», τώρα η εν Αντιοχεία Εκκλησία ως «προδρομικός ψυχοπομπός» προβάλλει ένα ακόμη κοσμικό και μυριάκις διατυπωμένο σαθρό επιχείρημα περί τους «αριθμούς», όπως το διδαχθήκαμε καλώς από την εν Ρωσία Εκκλησία, αναφερόμενη ότι οι τοπικές Ορθόδοξες Εκκλησίες οι οποίες απείχαν της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου, διαποιμαίνουν ανά την υφήλιο το ήμισυ του Ορθοδόξου Χριστεπωνύμου πληρώματος. Η εκκλησιολογική και παραδοσιακή απάντηση στα «δορυφορικά φερέφωνα» είναι μία και μόνιμη: Η Ορθοδοξία δεν υπήρξε ποτέ και δεν είναι ζήτημα «αριθμητικής». Ο δε εωσφορικός αριθμοκράτης λογισμός και πειρασμός είναι παντελώς ξένος και αλλότριος προς το «είναι» και την «ταυτότητα» της Ορθοδόξου Εκκλησίας, η οποία καταδικάζει την αίρεση του διχαστικού εθνοφυλετισμού, τον «αριθμητικό παποκαισαρικό ηγεμονισμό» και λυσιτελώς αποκαλύπτει τα αληθή πρόσωπα όταν κρύπτονται πίσω από τα προσωπεία των προφάσεων, των σκοπιμοτήτων, των ιδιοτελών βλέψεων, των ακόρεστων ενδόμυχων κοσμικών επιθυμιών για πρωτοκαθεδρίες και «βατικανοποίηση της Ορθοδοξίας» με την πάντοτε πρόθυμη συνδρομή των «δορυφορίσκων». Τα προσωπεία όμως κατέπεσαν...

Κριτήριο λοιπόν για τον «χαρακτήρα» και την «ταυτότητα» της εν Κρήτη Συνόδου ως «Αγίας και Μεγάλης» δεν είναι η «οικεία βουλήσει» ή ένεκα άλλων παποκαισαρικών ηγεμονικών συμπλεγμάτων και γεωπολιτικών σκοπιμοτήτων και αλλότριων βλέψεων τοπικές Ορθόδοξες Εκκλησίες που απείχαν, αλλά εκείνες που με τους Προκαθημένους και τους Επισκόπους τους αποδέχθηκαν την κλήση του Παρακλήτου της Αληθείας και μετέσχον του μυστηρίου της εν Συνόδω Πεντηκοστής. Η δε συνεχής και ατελέσφορος πλέον επίκληση της «ομοφωνίας» δεν αποτελεί για τους επικαλούμενους αυτήν ικανή πρόφαση και δικαιολογία να αποκρύψει ως «προσωπίον» τα αληθή αίτια της αποχής ενίων καθόσον αυτή η ίδια η

αρχή της «ομοφωνίας» υπήρξε επί δεκαετίες το «εύχρηστο εργαλείο», η «άριστη μεθόδευση» όχι απλώς να αναβάλλεται αλλά και προσυνοδικώς, κατά τον Ιούνιο του 2016, να επιχειρείται συντονισμένα και προμελετημένα να ματαιωθεί οριστικώς η σύγκληση της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου της Ορθοδόξου Εκκλησίας.

Είναι μάλιστα άξιο μνείας το γεγονός ότι στην ανακοίνωση της Ιεράς Συνόδου της Ορθοδόξου εν Αντιοχεία Εκκλησίας γίνεται συνεχής επίκληση της κανονικότητας, αλλά διερωτάται κάθε εχέφρων και διαθέτων ικανή μνήμη άνθρωπος κατά πόσο δικαιούνται να «κινούν το δάκτυλον» ως κήνσορες εκείνες οι τοπικές Ορθόδοξες Εκκλησίες (π.χ. Ρωσίας, Αντιοχείας), οι οποίες έχουν επί δεκαετίες και μέχρι και σήμερα καταστρατηγήσει κάθε έννοια, όρο και όριο κανονικότητας και εκκλησιολογίας με την εθνοφυλετικά διχαστική, αντικανονική και αντιεκκλησιολογική «υπερόρια» δράση τους στον χώρο της «Ορθοδόξου Διασποράς» και όχι μόνο (π.χ. ζητήματα αυτονομίας Εσθονίας κ.ά.).

Είναι τουλάχιστον αντιεκκλησιολογικό, αντικανονικό και λίαν ψευδεπίγραφο μία τοπική Εκκλησία, ως η εν Αντιοχεία Ορθόδοξη Εκκλησία, η οποία προφανέστατα «εν αρμονία και συγχορδία» μετά της εν Ρωσία Ορθοδόξου Εκκλησίας να αποτολμά, καίτοι «οικεία βουλήσει» απείχε και ήταν απύσχα, να αποφαίνεται αυθαιρέτως, σκοπίμως και υπονομευτικώς «ex cathedra» ότι η Αγία και Μεγάλη εν Κρήτη Σύνοδος της Ορθοδοξίας είναι «μία προκαταρκτική συνέλευση της Πανορθόδοξου Μεγάλης Συνόδου» και μάλιστα υποτιμώντας με προσβλητικό και ανοίκειο τρόπο την συμμετοχή δέκα τοπικών Ορθοδόξων Εκκλησιών υπό την κανονική προεδρία του «Πρώτου» της Ορθοδοξίας Οικουμενικού Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου. Οι αποσχόντες και απόντες λόγω κρυφίας αντζέντας και προμελετημένου σχεδίου να ματαιωθεί η Αγία και Μεγάλη Σύνοδος είναι οι υπόλογοι και απολογούμενοι ενώπιον της Αγίας Εκκλησίας και της αδεκάστου ιστορίας και επ' ουδενί οι μετασχόντες Προκαθήμενοι μετά των συνεπισκόπων αυτών, οι οποίοι υπήκουσαν στην «κλήση του Παρακλήτου της Αληθείας» και στην «φωνή» της Αδιαιρέτου Εκκλησίας του Χριστού.

Είναι άραγε τυχαίο -μόνον αφελείς θα το πίστευαν- το γεγονός ότι η εν Αντιοχεία τοπική Ορθόδοξη Εκκλησία αρνείται να αποδώσει, όπως διακηρύττει προκλητικώς, αυθαιρέτως και άνευ συστολής, «τον συνοδικό χαρακτήρα σε οποιαδήποτε Ορθόδοξη συνέλευση», όταν μάλιστα κατά προσχεδιασμένη και προμελετημένη «ομοφωνία Μόσχας και Αντιοχείας», η εν Ρωσία τοπική Ορθόδοξη Εκκλησία προ της ενάρξεως των εργασιών της Αγίας και Μεγάλης εν Κρήτη Συνόδου της Ορθοδοξίας απέστειλε απαντητικό γράμμα στην αγαπητική πρόσκληση του Οικουμενικού Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου, διά του οποίου ηρνείτο να μετάσχει όχι μόνον στο γεγονός της εν Συνόδω Πεντηκοστής, αλλά και σε αυτό τούτο το Ιερό Συλλεΐτουργο των Προκαθιμένων, ήτοι στο κατ' εξοχήν μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας εν Ευχαριστιακή Συνάξει όπου πραγματώνεται η

ενότητα και καθολικότητα της Μίας, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας του Χριστού, χαρακτηρίζουσα μάλιστα αυθαιρέτως, υποτιμητικώς και «αφ' υψηλού» την Αγία και Μεγάλη Σύνοδο ως «απλή Ορθόδοξη συνάντηση»; Ουδέν το τυχαίον λοιπόν, διότι τα προσώπια κατέπεσαν παταγωδώς και απεκαλύφθησαν τα αληθή πρόσωπα των «ομοφωνούντων προκαθημένων Μόσχας και Αντιοχείας». Οι σκοπίμως απουσίασαντες είναι αναπολόγητοι και όχι οι μετασχόντες.

Η απάντηση σε αμφοτέρους έρχεται ηχηρά και ως «εν σεισμό» από το βάθος της ιστορίας και εξ στόματος Αθηναγόρου του Α': «Η Εκκλησία πορεύεται» και «πλην Λακαϊδεμονίων». Το κριτήριο λοιπόν για τον «χαρακτήρα» και την «ταυτότητα» της εν Κρήτη Συνόδου ως «Αγίας και Μεγάλης Συνόδου της Ορθοδοξίας», που όντως ως τοιαύτη απεφασίσθη, συνεκροτήθη, επραγματοποιήθη και αληθώς είναι, δεν αποτελεί η προς τούτο «αυθαίρετη και αντικανονική απόφαση» ούτε του Μόσχας, ούτε του Αντιοχείας ούτε οιαδήποτε τινός άλλου, διότι λιτά και απλά η εκκλησιαστική ιστορία απαντά ότι αφενός μεν δεν έχουν τέτοιο δικαίωμα αποφάνσεως ως μηδέποτε αποκλεισθέντες της Συνόδου αλλά οικειοθελώς αποσχόντες και απόντες αδικαιολογητώς και σκοπίμως, αφετέρου δε οι μετέχοντες αποφαινόμενοι και όντως απεφάνθησαν αυθεντικώς και ομοφώνως ότι είναι η Αγία και Μεγάλη εν Κρήτη Σύνοδος της Ορθοδοξίας. Ακολούθως είναι άκρως αντικεκκλησιολογική και διχαστική η φρασεολογία της εν Αντιοχεία Ορθοδόξου Εκκλησίας, η οποία ενεργεί σε διατεταγμένη υπηρεσία και ως «δύσλαλον φερέφωνον», όταν αφήνει υπονοούμενα περί δήθεν «συνεπειών και επιπτώσεων της Συνελεύσεως της Κρήτης» στην Εκκλησία.

Η απάντηση σε αυτούς τους κατευθυνόμενους και υποβολιμαίους «εκβιασμούς και απειλές» έρχεται ατάραχα και αμετάθετα μέσω της προφητικής ρήσεως του αιιδίμου Μεγάλου Αθηναγόρου του Α': «Η Εκκλησία πορεύεται» και «πλην Λακεδαιμονίων», όταν μάλιστα οι απέχοντες και απόντες ανευθύνως και με σκοπιμότητες συμπεριφέρθηκαν προκειμένου να πλήξουν την ενότητα της Ορθοδοξίας και αφού απέτυχαν να ματαιώσουν την Αγία και Μεγάλη Σύνοδο της Ορθοδοξίας, επανέρχονται, τώρα, για να την διαβάλουν και πάλι ανεπιτυχώς, διότι τα προσώπια κατέπεσαν και τα αληθή πρόσωπα απεκαλύφθησαν.

Επειδή μάλιστα η εν Αντιοχεία Ορθόδοξη Εκκλησία «κόπτεται» για την «κανονικότητα» καίτοι δρά μονίμως, αυθαιρέτως και προκλητικώς με «αντικανονικές υπερόριες» στην «Ορθόδοξη Διασπορά» ενέργειες, καλόν θα ήταν να έχει υπόψιν της, καθώς και οι «ομοφωνούντες» τρεις άλλοι αδικαιολογητώς και σκοπίμως απουσίασαντες Προκαθημένοι, το παρακάτω απόσπασμα από μία σοβαρή μελέτη του μεγάλου Θεολόγου, Εκκλησιολόγου και Ακαδημαϊκού, Μητροπολίτου Γέροντος Περγάμου κ. Ιωάννου (Ζηζιούλα) για τον «Συνοδικό Θεσμό», στην οποία αναφέρει χαρακτηριστικά: *«... Έτσι, κανονικά, δεν είναι τυχαίο ότι οι αρχαίοι κανόνες επέβαλαν στους Επισκόπους να μετέχουν στις συνόδους,*

απειλώντας με βαρύτερες ποινές τους παραβάτες (βλ. π.χ. Κανόνες 19^ο της Δ' Οικουμ. και 40^ο της Λαοδικείας). Τούτο οφείλεται στην αντίληψη ότι οι Σύνοδοι εκφράζουν την κοινωνία όλων των Εκκλησιών. Εξάλλου, πρέπει να ληφθεί υπόψιν ότι: α) Το συνοδικό γεγονός τελεί και κατά την ουσία του και κατά την ύστατη έκβασή του υπό την αιγίδα του Αγίου Πνεύματος..... β) Για τον ίδιο ακριβώς λόγο συνέρχεται σύνοδος, αντί να γίνει επικοινωνία των Επισκόπων διά γραμμάτων ή άλλων μέσων. Εάν η φυσική παρουσία των Επισκόπων δεν ήταν απαραίτητη, τότε δεν θα χρειαζόταν και ο συνοδικός θεσμός στο σύνολό του.....». Ταύτα πάντα ως εκκλησιολογική και κανονική απάντηση στις αθεολόγητες, βαρύγδουπες και ανούσιες εκβιαστικές και απειλητικές «αφ' υψηλού» εκφράσεις του σχετικού εξ Αντιοχείας ανακοινωθέντος περί «Συνοδικής Επιτροπής Παρακολουθήσεως των συνεπειών και των επιπτώσεων της συνελεύσεως της Κρήτης».

Η Ορθόδοξη Εκκλησία και οι Προκαθήμενοι αυτής δεν εκβιάζονται ούτε και δέχονται απειλές . Η Εκκλησία πορεύεται και «πλην Λακεδαιμονίων» και «όπου και όταν δει» λαμβάνει δραστικά μέτρα έναντι διχαστικών ενεργειών. Η ενότητα και καθολικότητα της αδιαιρέτου Μίας, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας στην Αγία και Μεγάλη εν Κρήτη Σύνοδο βιώθηκε και επιβεβαιώθηκε οντολογικά στην τέλεση της αναιμάκτου θυσίας, «εν τη κλάσει του άρτου», κατά την ευχαρηστική σύναξη και ουδόλως ετέθη ή τίθεται σε σχέση με την «οικεία βουλήσει» αποχή τω τεσσάρων τοπικών Ορθοδόξων Εκκλησιών διότι, όπως εύστοχα επισημαίνει ο αοίδιμος Μητροπολίτης Μόσχας Φιλάρετος: *«Εάν πόλις ή χώρα αποσχισθή της Οικουμενικής Εκκλησίας, αυτή η τελευταία θα παραμείνη σώμα ακέραιον και άφθαρτον».*

Τα δε αθεολόγητα και αντιεκκλησιολογικά κριτήρια, τα οποία χρησιμοποιούνται υπό τινων τοπικών Ορθοδόξων Εκκλησιών (π.χ. Ρωσίας, Αντιοχείας) και αναφέρονται σε «αριθμούς» και «πράξεις αριθμητικής» για να θεμελιώσουν την ενότητα και καθολικότητα της αδιαιρέτου (Ορθοδόξου) Εκκλησίας αναιρεί ο αοίδιμος μέγας Θεολόγος π. Γεώργιος Φλορόφσκυ: *«η πραγματική βάση της Καθολικής Εκκλησίας είναι η ενότης του Πνεύματος, και διά τούτο η Αγία Εκκλησία είναι Εκκλησία Καθολική. Ο Καθολικός χαρακτήρ της Εκκλησίας δεν είναι κάτι το εξωτερικόν, ποσοτικόν, μία τοπική και γεωγραφική ιδιότης, ούτε εξαρτάται από την εις όλον τον κόσμον εξάπλωσιν ή μη των πιστών. Η παγκοσμιότης της Εκκλησίας είναι συνέπεια, όχι η αιτία, της καθολικότητός της. Ως Καθολική η Εκκλησία αγκαλιάζει και πρέπει να αγκαλιάζη τους πιστούς όλων των χωρών και όλων των λαών. Η εξ απόψεως τοπικής παγκοσμιότης της είναι εν γνώρισμά της παράγωγον και εμπειρικόν, που δεν υπήρχεν κατά τας πρώτας ημέρας του Χριστιανισμού και, συνεπώς, δεν είναι οπωσδήποτε απαραίτητον.... Η φύσις της Εκκλησίας είναι καθολική. Εντεύθεν η καθολική Εκκλησία είναι όχι απλώς το σύνολον των μελών της, ή το σύνολον των τοπικών*

Εκκλησιών, αλλά παντού και πάντοτε, δηλ. (ολόκληρος), εις κάθε τοπικήν Εκκλησίαν και εις κάθε Εκκλησίαν (ναόν), αφού πανταχού είναι παρών ο ίδιος ο Κύριος...».

Σε άλλο σημείο ο π. Γεώργιος Φλωρόφσκυ ως εκ του βάθους της ιστορίας και της εν Χριστώ διδασκαλίας των Αγίων και θεοφόρων Πατέρων της Εκκλησίας απαντά στους θιασώτες και λάτρεις των «αριθμών» και των «αριθμητικών πράξεων προσθαφαίρεσης», τις οποίες συνδέουν αντιεκκλησιολογικώς με την «ενότητα και καθολικότητα» της αδιαιρέτου Εκκλησίας, γράφοντας τα εξής: *«Η Εκκλησία όμως δεν είναι καθολική ένεκα της εξωτερικής εκτάσεώς της, ούτε, εν πάση περιπτώσει, μόνον ένεκα αυτής. Η Εκκλησία είναι καθολική όχι μόνον επειδή είναι μία οντότης που περιβάλλει τους πάντας, όχι μόνον διότι ενώνει όλα τα μέλη της και όλες τας τοπικάς Εκκλησίας, αλλά διότι, είναι απολύτως καθολική μέχρι του μικροτέρου της μέρους, και εις κάθε πράξιν ή γεγονός της ζωής της. Η φύσις της Εκκλησίας είναι Καθολική. Ο κάθε ιστός του σώματος της Εκκλησίας είναι Καθολικός. Η Εκκλησία είναι Καθολική, διότι είναι το εν Σώμα του Χριστού. Είναι η ένωσις εν Χριστώ και εν Αγίω Πνεύματι, η δε ενότης αυτή αποτελεί την υψίστην ολότητα και πληρότητα. Το μέτρον της καθολικής ενότητος είναι ότι «του πλήθους των πιστευσάντων ην η καρδιά και η ψυχή μία». Όπου δεν συμβαίνει τούτο, η ζωή της Εκκλησίας είναι περιορισμένη και μικρά. Η οντολογική ανάμιξις προσώπων επιτυγχάνεται και πρέπει να επιτυγχάνεται εις την ενότητα με το Σώμα του Χριστού, τα δε πρόσωπα παύουν να είναι αποκλειστικά και αδιαπέραστα. Ο ψυχρός διαχωρισμός εις «ημέτερον» και «ουμέτερον» εξαφανίζεται».*

Συνεπώς ούτε η ενότητα ούτε η καθολικότητα της αδιαιρέτου Εκκλησίας αναιρούνται ή καταργούνται επειδή τινές των κατά τόπους Ορθοδόξων Εκκλησιών απείχαν οικειοθελώς και αδικαιολογήτως, οι οποίες σε καμμία περίπτωση και χωρίς να έχουν τέτοιο δικαίωμα δεν αποτελούν το κριτήριο για τον προσδιορισμό ή την απόδοση του «χαρακτήρος» ή της «ταυτότητος» της εν Κρήτη Συνόδου ως «Αγίας και Μεγάλης Συνόδου της Ορθοδόξου Εκκλησίας» ή όχι ως τοιαύτης. Οι δε αποφάσεις της Αγίας και Μεγάλης εν Κρήτη Συνόδου της Ορθοδοξίας είναι πανορθοδόξου και παγκριστιανικής σημασίας και διαστάσεως, και ισχύουν «erga omnes», ήτοι «έναντι όλων», ενώ οι αρνούμενοι αυτές φέρουν οι ίδιοι το δυσβάστακτο άγχος και την αποκλειστική και απαράγραπτη ευθύνη της αρνήσεώς τους. Είναι τουλάχιστον αντιεκκλησιολογικό, αυθαίρετο και προκλητικό όσοι αδικαιολογήτως, σκοπίμως και μετά πλείστων όσων προφάσεων απείχαν από τις εργασίες της Αγίας και Μεγάλης εν Κρήτη Συνόδου της Ορθοδόξου Εκκλησίας, να έρχονται μετασυνοδικώς και να αποφαινόνται για τον «χαρακτήρα» και την «ταυτότητα» της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου μόνο και μόνο για να «αυτοδικαιωθούν». Οι ομόφωνες αποφάσεις της Αγίας και Μεγάλης εν Κρήτη Συνόδου της Ορθοδοξίας δεν αποτελούν αποφάσεις μόνον για τις κατά τόπους Ορθόδοξες Εκκλησίες, οι

οποίες μετείχαν της «εν Μεγάλη Συνόδω Πεντηκοστής», αλλά είναι αποφάσεις της ενιαίας και αδιαίρετου Μίας, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας στην οποία είναι αντεκκλησιολογικός και ανεπίτρεπτος ο διαχωρισμός, ο σκοπίμως προβαλλόμενος, ανάμεσα σε «Εκκλησίες των μετασχόντων» και σε «Εκκλησίες των αποσχόντων». Οι αποσχόντες οι οποίοι ηρνήθησαν την «κλήση του Παρακλήτου της Αληθείας», την «εύλαλη φωνή της Αγίας Εκκλησίας» και την μετοχή στο «κοινό ποτήριον της εν Χριστώ ζωής», «αυτοί εαυτούς εστέρησαν της τιμής». Η Εκκλησία πορεύεται ανά τους αιώνες και «πλην Λακεδαιμονίων».